

Full diocesà

28 de març del 2021

p5 —Dimarts Sant, Missa Crismal a la catedral

p6 i p7 —Exercici del viacrucis per a aquesta Setmana Santa

*"La oración en el huerto" de
Mariano de la Roca (El Prado)*

Visquem la Setmana Santa

Una nova Setmana Santa comença avui amb el Diumenge de Rams i prosseguirà amb el Tridu Pasqual de la passió, mort i resurrecció del Senyor. Són uns dies per a contemplar l'obra de la salvació i també per a fer memòria de la misericòrdia del Senyor rebent el sagrament de la penitència.

Ens venen a la memòria els dies sants de l'any passat, amb l'Església confinada a les llars. Enguany serà diferent: hi haurà oficis litúrgics, però amb algunes variacions que han estat detallades per les autoritats eclesiàstiques tenint present que les circumstàncies continuen essent difícils.

D'entrada, avui no hi haurà les tradicionals processons del Diumenge de Rams, i les benediccions —en els casos que n'hi hagi— tindran lloc a l'interior dels temples.

El Dijous Sant es recomana d'ometre el lavatori de peus.

El Divendres Sant hi haurà una intenció relacionada amb la pandèmia en l'oració universat i s'ometrà l'adoració de la Creu, substituint-se per un acte de reverència a distància.

La Vetlla Pasqual també s'haurà d'adaptar, evitant, per exemple, l'aglomeració de fidels durant el lucernari. En alguns casos, el bisbe pot autoritzar a doblar els oficis de Setmana Santa a causa de les restriccions d'aforament. Mirem, però, que aquestes no ens impedeixin de viure de cor la Setmana Santa.

«Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor, el rei d'Israel»

Diumenge de Rams / Cicle B

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

Quan s'acostaven a Jerusalem, vora Bet-Fagué i Bet-Hà-nia, cap a la muntanya de les Oliveres, Jesús envià dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu al poble d'aquí al davant, i així que hi entrareu trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat encara. Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us preguntava: Per què ho feu?, digueu-li que el Senyor l'ha de menester, i de seguida el tornarà aquí.» Ells se n'anaren i trobaren un pollí fermat, fora, al portal d'una casa, i el deslligaren. Alguns dels qui eren allà els deien: «Què feu, que deslligueu el pollí?» Ells respongueren tal com els havia dit Jesús, i els deixaren fer. Porten a Jesús el pollí, el guarneixen amb els seus mantells i ell hi puja. Molts estenien els mantells pel camí, i d'altres, ramatge que collien dels camps, i els qui el precedien o el seguien cridaven: «Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Beneït el regne del nostre pare David, que està a punt d'arribar. Hosanna a dalt del cel.» (11,1-10)

O bé:

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, la gentada que havia vingut a la festa, quan va saber que Jesús arribava a Jerusalem, collí palmes i sortí a rebre'l cridant: «Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor, el rei d'Israel.» Jesús trobà un pollí i va pujar-hi tal com diu l'Escriptura: «No tinguis por, ciutat de Sió: Mira, el teu rei fa la seva entrada muntat en un pollí d'ase.»

De moment els deixebles no en sabien res, d'això, però quan Jesús ja havia estat glorificat, recordaren que l'Escriptura deia tot això d'ell, i que això mateix era el que ells li havien fet.

(12,12-16)

Salm responsorial

Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?
[21]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer

no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare. (2,6-11)

«Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau»

Memorial d'alliberament

Carles Riera i Fonts, pvre.

Som en el diumenge de la Passió del Senyor o de Rams. Portem a col·lació l'escena del sopar pasqual jueu: memorial —commemoració de fets passats que la celebració, en recordar-los, fa presents— de l'alliberament d'Egipte i prefiguració del banquet messiànic —acompliment definitiu de les promeses divines.

L'Església, seguint el manament de Jesús en el darrer sopar, continua celebrant aquest àpat pasqual, commemoració del lliurament del Senyor per la salvació del món. El ritual jueu de la Pasqua va donar origen a l'eucaristia: el seu cos, representat pel pa, «és menjar que ens enforteix», i la seva sang, representada pel vi, «és beguda que ens purifica». A aquest àpat, tothom hi és convidat. Tothom? Sí, absolutament tothom.

En efecte, en el convit comunitari degustem —com en un primer tast, anticipadament— la vida nova, la d'aquell dia en què, superada la condició d'esclavatge de la mort, viurem plenament la llibertat dels fills de Déu. Ja ara, fent camí en aquest món, participem d'alguna manera de la plenitud de la vida ressuscitada, anticipació del banquet final, de les «noces de l'Anyell».

En el sopar pasqual jueu es recordava i es feia present aquesta llibertat, plena i definitiva, dels fills de Déu.

A la sobretaula del darrer sopar, Jesús pronuncia un discurs de comiat. I què diu? Doncs vet aquí, resumit, el seu missatge, el seu testament: «Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat.»

Acabat el sopar, un cop repartit el pa i degustat el vi de la copa de la benedicció i havent cantat els salms, Jesús se'n va a pregar a l'hort de les Oliveres.

L'eucaristia fa néixer en nosaltres sentiments de bondat i de deslliurança.

La imatge

El Fill de Déu, fet home, entra a la ciutat on hi ha el temple, Jerusalem. Es presenta triomfant i aclamat tant pels deixebles com per altra gent. Als del nostre temps ens faria vergonya sortir a cridar: Hosanna, visca Jesús! No oblidem els sofriments fins a l'anorreament del Servent que es carrega el pecat del món. Per la seva donació vindrà vida i salvació per a tota la humanitat.

Entrada de Jesús a Jerusalem (1320).
Pietro Lorenzetti

Agenda

Lit. hores: Setmana II

29 dilluns sant

—Sant Armogastes, mr.

Is 42,1-7/Salm 26/Jo 12,1-11

30 dimarts sant

—Sant Joan Clímac, ab.

—Santa Gladis, reina

Is 49,1-6/Salm 70/Jo 13,21-33.36-38

31 dimecres sant

—Santa Balbina, vg.

—Beat Amadeu, duc de Savoia

Is 50,4-9a/Salm 68/Mt 26,14-25

1 dijous sant

—Santa Teodora

Comença abril, consagrat als Dolors i la Soledat de la Mare de Déu

Ex 12,1-8.11-14/Salm 115/1C

11,23-26/Jo 13,1-15

2 divendres sant

Dia de dejuni i d'abstinència

—Santa Maria Egipcíaca, penitent

—Sant Francesc de Paula, fund.

Is 52,13-53,12/Salm 30/He 4,14-16;5,7-9/Jo 18,1-19,42

3 dissabte sant

—Sant Joan, ermità

Lectures i litúrgia de la Vetlla Pasqual

4 Pasqua de Resurrecció/ Cicle B

—Onom. de Glòria

Ac 10,34a.37-43/Is 50,4-7/Salm

117/Col 3,1-4 o bé 1C 5,6b-8/Jo

20,1-9

Sant Josep: exemple en la nostra missió

Pere Oliva i March, prev.

St. Josep de Gwyneth Thompson

El papa Francesc ens convida enguany a prendre exemple de sant Josep per a la nostra vida i missió cristiana. La seva carta apostòlica *Patris corde* és un veritable estímul per a considerar l'espòs de Maria com aquell que ens assisteix en el camí la vida. En el marc d'aquesta referència josefina, el bisbe Romà va adreçar als preveres de la diòcesi en el recés de Quaresma una reflexió a propòsit de la carta apostòlica esmentada.

Vinculat a la paternitat de Jesús, cap de la família de Natzaret, un home marcat per la humilitat i el silenci; no podem sentir-lo distant, sinó ben proper a la condició humana, de la qual participa plenament. Havent assumit la paternitat legal de Jesús, és un home de segona línia, un home fet servei i veritable baula que uneix l'Antic i el Nou Testament.

En la vida d'aquest home just i enamorat, no podem oblidar la seva faceta de somniador. No té por de prendre a Maria com a esposa, sent la crida a fugir cap a Egipte i després a retornar cap a la terra d'Israel. En els somnis, Josep va coneixent els designis de Déu, i, com en altres indrets de l'Escriptura, va aprenent a executar la voluntat divina.

La seva missió ve dibuixada com a espòs de Maria i pare de Jesús. Aquesta esdevé la seva veritable grandesa, sempre viscuda amb discreció. Una vida al servei de l'economia de l'encarnació.

També una missió viscuda en la intranquil·litat, en la capacitat sempre nova de deixar-se sorprendre. Igualment, en l'acolliment de l'esperança. Sempre fou un home pacient. I aquesta intranquil·litat viscuda en la paciència, el porta a una esperança activa, obert al risc, a l'imprevist i a les metes inabastables.

I en aquest context missional descrit es desenvolupa la seva paternitat:

- Pare en la tendresa. Com a home, espòs i pare, va estimar veritablement. De ben segur que Jesús pogué experimentar i palpar en Josep la tendresa de Déu. Aquesta constatació ens fa tenir present la nostra debilitat. Malgrat tot, acceptem la nostra feblesa i estimem també el sagrament de la reconciliació com una experiència de veritat i tendresa.
- Pare del coratge creatiu. Josep mateix és un veritable miracle i transforma els problemes en una oportunitat. Així esdevé l'home fort i valent que valora Jesús i Maria com el seu més preuat tresor. Aquest realisme cristià que comprenem en la figura de Josep ens convida a afrontar les realitats negatives i a saber-les llegir des de la fe.
- Pare a l'ombra. En ell, la paternitat i la castedat s'uneixen. Estimat pel poble cristià, Josep és venerat com a model i intercessor nostre (*Ite ad Joseph*).

El bisbe Romà acaba l'exposició fent referència a una devoció josefina del papa Francesc citada en la carta, que ens convida a tots a posar-nos confiadament sota la protecció del patró de l'Església: en les situacions difícils i en instants d'angoixa persistent.

Que sant Josep ens obtingui gràcia, misericòrdia, coratge i ens defensi de tot mal.

Manresa: el frontal florentí serà restaurat

Redacció

La restauració i el trasllat a l'interior de la basílica de la Seu de Manresa del frontal d'altar gòtic conegut com a «Frontal florentí», del segle XIV, serà un fet els pròxims mesos. Aquest projecte ha estat seleccionat per a formar part de «Temps de gòtic», un ambiciós programa d'intervencions en patrimoni cultural del període gòtic, fruit d'un conveni entre la Generalitat de Catalunya i la Fundació La Caixa.

El projecte inclou la neteja i restauració integral del frontal i la creació d'un espai expositiu en una de les capelles laterals de la basílica manresana que estigui en consonància tant amb el caràcter litúrgic de l'edifici com amb les necessitats ambientals de la peça. Aquestes intervencions seran realitzades pels màxims especialistes del país en cada un dels camps d'acció. Es

posarà aviat en marxa un equip de treball interinstitucional i professional que començarà a concretar i executar les diferents iniciatives que conformen el projecte, al qual s'ha atorgat un pressupost de 125.000 €.

El «Frontal de la Passió», conegut popularment com a «Frontal florentí», és un frontal d'altar gòtic encarregat per Ramon Saera, una de les personalitats manresanes més importants del segle XIV, al brodatador florentí Geri di Lapo. En el seu testament (signat el 24 de novembre de 1357 i conservat a l'Arxiu del Museu Comarcal), Saera deixà en herència el frontal a la basílica manresana.

Es tracta d'una peça de gran rellevància artística a nivell mundial, ja que és un dels pocs frontals d'altar gòtics conservats de l'època.

Dimarts, Missa Crismal

El dia 30 de març, a les 11, el senyor bisbe presidirà la Missa Crismal a la catedral de Vic, celebració en què es commemora la institució de l'orde sacerdotal i es consagren els sants olis. També es fa memòria dels sacerdots i diaques que ens han deixat en el darrer any. Aquesta cerimònia es podrà seguir en directe pel canal YouTube del bisbat.

Recordem que també es fa especial atenció als qui remembren aniversaris presbiterals o diaconals significatius:

Dins l'any de celebració: Joan Serrabassa Faja (noces d'or sacerdotals), Manuel López Ceballos i Aloys Murwanashyak (noces d'argent sacerdotals) i Miquel Rierola Puigderajols (noces d'argent diaconals).

Ho celebren enguany: Antoni Boqueras Bailina, Carles Riera Fonts, David Guindulain Rifà SJ i Josep Maria Margenat Peralta SJ (noces d'argent sacerdotals) i Pere Roig Cantón (noces d'argent diaconals).

Viacrucis 2021 en temps de pandèmia

Mons. Bruno Forte, arquebisbe de Chieti-Vasto (Itàlia)

I. Has triat el teu lloc: l'últim. D'aquesta manera, cap crucificat de la terra no podrà sentir-se sol. Abandonat per tothom, tu estaràs amb ell; el seu silenci, el teu; les seves llàgrimes, les teves; el teu abandonament en mans del Pare, la seva força, per a continuar creient, esperant i estimant. Jesús condemnat, Senyor que dones vida, Sant que perdones, fes-nos capaços de convertir el dolor en amor, la prova en ofrena i pregària, el crit en silenci d'escolta, d'adoració i de compassió per a tothom.

II. El pes de la creu no era lleuger, feta de la fusta de la nostra terra, carregat amb les nostres històries, els nostres pecats i les nostres esperances. L'has presa damunt teu, Senyor home del tot, per fer-te proper a cada cor amb el teu amor tan humà, tan diví, i donar sentit a tot, consol silenciós i amic, força de vida que ha vençut i vencerà la mort.

III. Déu, pot caure? No, si és un ídol mort, presoner dels homes. Només el Déu viu cau, com avui cau tot amor

que sap compartir, que té raons per a perdre i per a donar la vida. El Fill de Déu en la carn, caient, ha viscut la nostra fragilitat; aixecant-se, ha il·luminat la nostra esperança, revifant el ble que vacil·la, reforçant la canya esguerdada pel vent. Déu compassiu i de misericòrdia infinita, tingues misericòrdia de nosaltres!

IV. No hi ha altre consol al teu dolor que el rostre de la teva Mare. La seva mirada alleujava les ferides del teu cor ferit per la manca d'amor dels homes i dones. El seu silenci, particip del sofriment, que només l'amor sap sofrir i portar en humil custòdia, era bàlsam per a l'ànima, força compartida del perdó, caritat més gran que qualsevol rebuig ingrat. Maria, Mare de Jesús i mare nostra, intercedeix per nosaltres i acompanya'ns per a vèncer la prova!

V. Que et moguéssis la pietat o bé l'ordre del soldat romà, mai no ho sabrem, tant se val, Simó de Cirene. El que importa és el gest, aquell moment de

proximitat, de companyonia al Fill de l'home carregat amb la creu. Cireneu del Calvari, allà on et facis present sigui beneït el teu nom desconegut, beneïts els teus braços pietosos, beneït el teu camí sota el mateix pes. El Senyor que vas ajudar, ens ajudi a ser com tu, propers i solidaris per a portar la creu dels qui pateixen.

VI. Una dona, un gest de mans pietoses per a netejar-te el rostre, banyat de suor i de sang. Un pobre drap, tatcat per l'empremta del teu patiment per nosaltres, relíquia preciosa del teu amor pels homes, carta purpúria adreçada a tot nascut de dona, per a dir-nos que tu, el Fill, has vingut entre nosaltres per consolar el dolor que ens oprimeix, per vèncer la mort i per donar-nos la vida. Ajuda'ns, Senyor, amb la teva misericòrdia!

VII. Aixafat sota el pes de la creu, impregnat del mal del món, del dolor de l'ésser humà. Així és, company de la nostra feblesa, carregat amb les nostres cul-

7 —miscel·lània

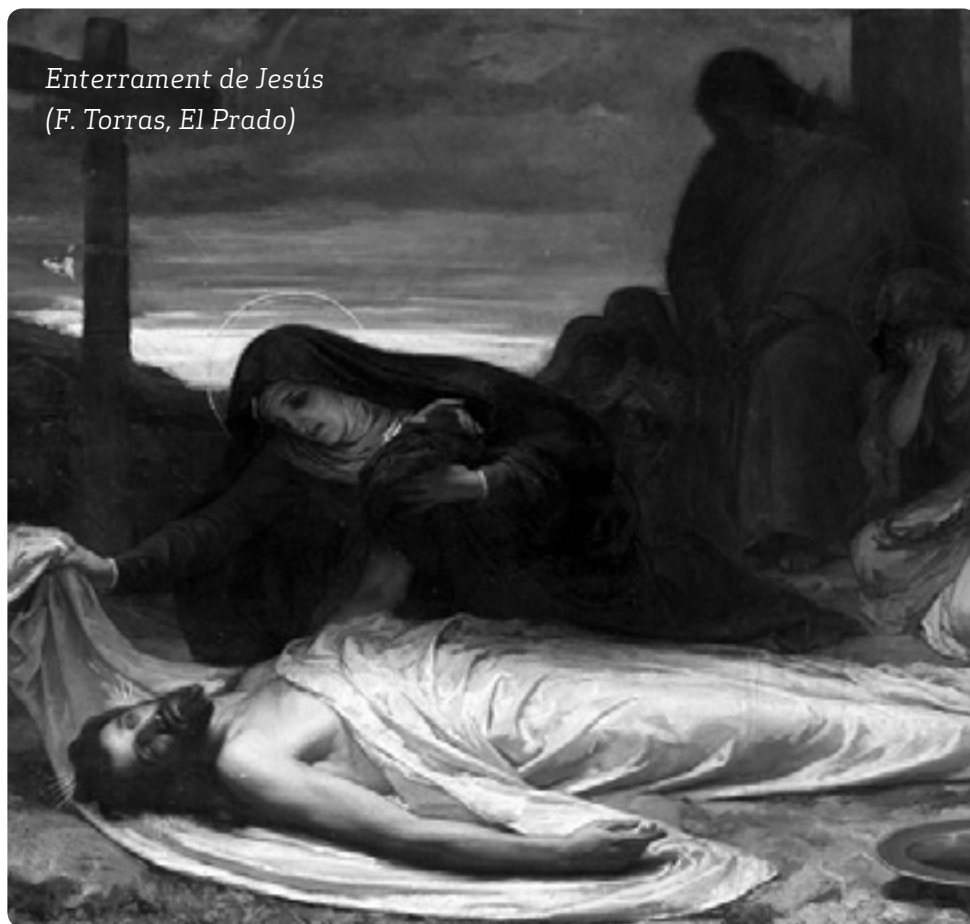
pes, que silenciosament ens parlen del teu amor més gran. No ens estimes perquè t'hàgim estimat, sinó tan sols perquè amb tu puguem, estimats, aprendre a estimar sota el pes de l'antiga i sempre nova fusta de totes les creus que opremeixen la vida i la història.

VIII. Les dones de Jerusalem tenien el do de les llàgrimes, et van seguir colpejant-se el pit pel pecat del món. I el seu plor va ser el de tots els éssers humans, de tots els nascuts de dona, caminants del crit que va del naixement fins a l'última agonia. Elles ploraven per tu, Fill de Déu, que fet home has vingut per suportar el dolor de tothom. Van plorar pels fills de totes les dones, perquè la seva creu s'uneixi a la teva, i perquè per la teva creu els arribi la llum de la vida. Mira el seu dolor i escolta la seva pregària, ressò també del nostre dolor.

IX. Caure de nou és el més humà dels actes, company de la fragilitat de la vida humana. I tu vas caure de nou, Déu molt humà, que t'has fet home per habitar fins i tot les profunditats de la nostra necessitat de vida, de força, de llum... Així, la teva victòria és la nostra, tu dones esperança a les nostres caigudes, i el teu amor ens ajuda, més enllà de cada caiguda, a superar la prova i vèncer el silenci de la mort.

X. Ningú no es va quedar, tampoc no va quedar la roba que cobria el teu cos, Déu fet pobre per amor dels pobres. La teva carn es va preparar així per a l'últim pas: foradada pels claus, xopa de sang, va ser matèria per al miracle nou del tercer dia, victòria sobre la mort, font de vida nova i eterna per a aquells que confien en tu.

XI. -Els claus arrapats a la carn del Fill de Déu per fixar el teu alè, tu que ets la font de la vida! Deliri de la omnipotència del

*Enterrament de Jesús
(F. Torras, El Prado)*

botxí! Humilitat de Déu que es rendeix a la captivitat de la mort, per vèncer-la irradiant des del seu interior la vida més forta que el dolor i la prova, i que fa de l'últim silenci un cant de victòria.

XII. -I la Paraula va callar, immersa en l'últim silenci. Abandonada en els braços del pal de la creu, després de l'últim crit, va entrar en el silenci. El silenci mai no va ser més gran i la foscor més densa! S'apagava la llum, la que il·lumina tot ésser humà que entra en aquest món. La Paraula callava, aquella que va dir i tot va ser creat. Suspensa la terra esperava i el cor del món batejava en l'ànsia de la nit que prepara l'aurora de la teva resurrecció: com la nostra espera perquè la vida ressorgeixi en la teva vida de Senyor ressuscitat. Amén.

XIII. -Jeies abandonat en els braços d'ella, aquella que t'havia embolcallat acabat de néixer i que t'havia custodi-

at en el silenci del cor. Ara et contempla per dir-te encara paraules d'amor... En el seu cor de Mare l'espera lacerant era abandonament i pau confiada en la fidelitat de la promesa divina. La Mare del dissabte sant omplia de fe la nit de l'espera. Amb ella propera també al nostre dolor, aquest és tocat per la promesa de la vida que vencerà la mort i esdevindrà misteriosa aurora del vuitè dia. Amén.

XIV. - La mort pot retenir la vida? La pedra pot tancar per sempre el poder de l'amor victoriós? Terrible el silenci de la Paraula eterna, poder a punt de despendre's de la Paraula de la nova creació. Al turó a la vora de Jerusalem el nou món, com en el ventre d'una mare, es preparava per al naixement, portant en la carn del Fill abandonat la matèria del món, ressuscitat en el Ressuscitat. Amb tu, el desig esdevenia esperança, i l'esperança anticipava el futur promès. Vine, Senyor Jesús!

Home fet al dolor i acostumat a la malaltia (Is 53,3)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Aquest any sí que, si Déu vol, podrem celebrar la Setmana Santa de manera presencial. L'any passat no ho vam poder fer, vam haver de posar-nos davant els aparells de comunicació per a poder seguir els oficis propis de la setmana més santa de l'any per als cristians. Això demana a tots nosaltres intensificar el nostre desig i la nostra participació en les celebracions cristianes. Certament que tampoc no ho podrem fer de la mateixa manera. Alguns, degut a l'edat o altres factors, hauran de ponderar el risc i, en alguns casos, la prudència dictarà de seguir les celebracions pels mitjans de comunicació. Tots, però, hem de viure intensament, d'una manera o altra, aquests dies sagrats per a nosaltres.

Els cristians, seguint a Jesús, afrontem el sofriment i la mort amb la força que neix de la fe

El dolor ens acompanya en tot aquest llarg temps de pandèmia. I en els dies en què acompanyem Jesús, *home fet al dolor i acostumat a la malaltia* (Is 53,3), hem de tenir present, encara més, tot el sofriment que hi ha hagut, i encara hi ha, en tantes persones i famílies, tant per la malaltia vírica com per les conseqüències que se'n deriven en el camp econòmic, personal i social. Molts ho experimentem en la nostra mateixa carn. Tots ens hem de fer solidaris dels qui sofreixen en aquest temps de prova prolongat i intens.

Per als cristians, mirar Jesús en la seva passió i mort és una necessitat per a entrar en el misteri de l'amor de Déu. I diem misteri, perquè mai no acabem de comprendre del tot el preu del rescat de la nostra llibertat de fills de Déu: *Déu va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer* (Rm 8,31). Solament l'actitud d'adoració, unida a l'agraïment i a la conversió de cor, ens poden ajudar

A l'entrada del sepulcre (Fugel)

a endinsar-nos més i més en el misteri salvador per la passió i mort del Senyor.

Mirar Jesús en el seu sofriment no ens allunya pas del nostre sofriment i dels d'altri. La postura cristiana no és la de l'*ataràxia*, la mort de les passions, per a poder vèncer el sofriment. Els cristians, seguint el mestratge de Jesús, afrontem el sofriment i la mort amb la força que neix de la fe i porta a l'esperança; i sempre, aquesta força, amarada de caritat. Crist no va ensenyar cap mètode ni cap teoria per a afrontar el sofriment; ell sofreix, donant la seva vida per la salvació de la humanitat.

Enfront del sofriment nostre i dels altres, tot mirant la creu de Crist, solament resta el fet de ser a prop del qui sofreix amb la tendresa de l'amor i l'oferiment del nostre mateix sofriment unit al de Crist, perquè l'amor sigui més fort que la mort.

